

tru destinul meu de Nelu Ionescu), Betty (După cădere de Arthur Miller), Tovarăşa Smintînă (Viața e ca un vagon? de Paul Everac), Irina III (Matca de Marin Sorescu), Zina Koșkina (Vara trecută la Ciulimsk de Aleksandr Vampilov) și în spectacolul de poezie, muzică și dans Omul — continuați să puneți întrebări.

Înzestrată cu sensibilitate și cu fantezie, păstrându-și nealterată prospețimea de ingeniu, actrița și-a demonstrat neașteptate calități de perseverență și de seriozitate, plinu-și cu modestie ambiția cerințelor repertoriale. Disciplina exemplară și pasiunea muncii de cizelare a oricărui rolilor reprezintă modul propriu actriței Ileana Dunăreanu de a aștepta clipa marilor partituri.

În viitoarea premieră a Teatrului Mic, *Cititorul de contor* de Paul Everac, Ileana Dunăreanu repetă sub conducerea regizorală a autorului și în scenografia lui Mihai Mădescu.

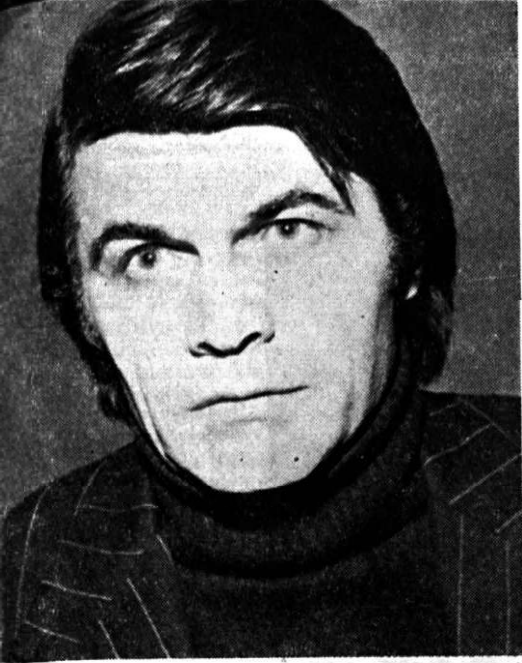
„Nu am de gând să înșir tot ce am realizat în nu prea îndelungata mea carieră, de zece ani, în teatru, însă aș vrea să menționez două momente, care nu numai că mi-au oferit satisfacții, dar cred că au însemnat și jaloane în formația mea profesională. Prima dintre aceste experiențe s-a petrecut chiar în anii studenției; jucam în *Nu stnt Turnul Eiffel* de Ecaterina Oproiu: spectacolul — prezentat la mai multe festivaluri internaționale, printre care a șasea ediție a I.F.S.K., Zagreb—1966, unde a luat Marele premiu — ne-a deschis nouă, foarte tinerilor săi interpreți, o perspectivă asupra bogăției de semnificații a mijloacelor teatrale moderne. Al doilea eveniment a fost *Matca*, pe scena Teatrului Mic (și la Varșovia, la întâlnirea Teatrului Națiunilor, în 1976, unde spectacolul a fost în mod deosebit apreciat).

Acum repet, într-o echipă excelentă, rolul Clarei Mogoș din *Cititorul de contor* de Paul Everac. Cine este Clara Mogoș? În viața arhitectului Jinga, eroul principal al piesei, ea reprezintă, poate, momentul cel mai frumos, spre care acesta se întoarce cu nostalgie, dar și cu oarecare remușcări. Remușcări, fiindcă fosta lui studentă, fata veselă și frumoasă, care, alături de el, visa o viață împlinită, fata care crezuse în el, ca în omul iubit și în profesor, este, azi, o funcționară oarecare, o ființă înfrîntă, lăsându-se dusă, pur și simplu, de întâmplare. Personajul Clarei nu este lipsit de un anume mister. Sub masca frivolității se ascunde, de fapt, o dramă personală, nereușita pe toate planurile existenței; chiar dacă, în imaginea reflectată în coșmarul eroului, apare diminueată, ca femeie, ca om, în general, totuși, ea își descoperă curajul să-i arunce în față întregul adevăr cu privire la trecut, implicându-l în eșecul ei. Rolul — o compoziție de caracter — nu e ușor; mă preocupă să-i găsească «resortul», să stabilească unghiul din care personajul își dezvăluie veritabila identitate omenească“.

VIITORUL ROL

ILEANA DUNĂREANU

Succesul Ilenei Dunăreanu la examenul de diplomă se datora, desigur, și întâlnirii cu un rol care i se potrivea ca o mânășă: Magda Minu din *Ultima oră* de Mihail Sebastian — amestec de îndrăzneală și de timiditate, de candoare și de simț practic, o fată de o mare prospețime sufletească, dar dotată cu instinctul de a obține de la viață ceea ce dorește... Ceva din trăsăturile acestui chip o însoțește, de atunci încolo, fixându-se într-o luminozitate tonică, într-o energie vitală, niciodată, însă, agresivă — dîmpotrivă, plăcută, calmă, odihnitoare. La Teatrul de Stat din Tg. Mureș, unde-și face stagiul, cele câteva roluri jucate o ajută să dobîndească, dincolo de farmec, necesarul aplomb profesional: *Sinziana* (*Sinziana și Pepelea* de Vasile Alecsandri), *Critis* (*Gilceava zeilor* de Radu Stanca), *Mollie Rallston* (*Cursa de șoareci* de Agatha Christie), *Martha* (*Cu ochii legați* de Feydeau), *Anne* (*Dansul sergentului Musgrave* de John Arden). Din 1970, o regăsim la Teatrul Mic, unde este distribuită în: *Prințesa* (*Zadarnice jocuri de iubire* de Shakespeare), *Dina Dorff* (*Stîlpii societății* de Ibsen), *Minodora* (*Baltagul* — dramatizare după Sadoveanu), *Zărista* (*Simfonie pen-*

VIITORUL ROL

GEORGE MOTOI

Acum douăzeci de ani, pe scena Studioului „Casandra“, George Motoi debuta într-un rol dintre cele care încununează, de obicei, cariera unui actor — Astrov din *Unchiul Vania* de Cebov. Anii nu i-au dezmințit pe cei care credeau în apariția unui talent ieșit din comun. Între timp, a jucat mult și variat (pe scena Teatrului Tineretului din Piatra Neamț, la Teatrul „Bacovia“ din Bacău); dar personalitatea și-a modelat-o la școala de tradiție a Naționalului clujean, unde avizierul de distribuție s-a vădit generos în partituri dramatice aparținând marelui repertoriu: Don Carlos, eroul lui Schiller, Figaro (*Bărbierul din Sevilla* de Beaumarchais), Krecinski (*Nunta lui Krecinski* de Suhovo-Kobălin), Trigorin (*Pescărușul* de Cehov), Feste-bufonul (*A 12-a noapte*), Oberon (*Visul unei nopți de vară* de Shakespeare), Caligula din piesa cu același titlu de Camus, Moebius (*Fizicienii* de Dürrenmatt), Vlaicu-Vodă al lui Davila, Victor (*Poveste din Irkutsk* de A. Arbuzov), El (*Nu sînt Turnul Eiffel* de Ecaterina Oproiu); în sfîrșit, Victor (*Pisica în noaptea Anului Nou* de D. R. Popescu), rol care i-a adus un premiu de interpretare la Festivalul național de teatru din 1971.

Transferîndu-se, în 1972, în colectivul Naționalului bucureștean, George Motoi, discret, dar ferm, și-a cucerit, cu puținele roluri jucate (Boris — *Furtuna* de Ostrovski; Ovidiu Petrescu — *Un fluture pe lampă* de Paul Everac; Clarence — *Richard al III-lea*

de Shakespeare; Adam — *Cinc a fost Adam?* de Leonida Teodorescu), titlul de cap de afiș.

Televiziunea îl solicită mult, fie pentru teatru, fie pentru emisiunile de poezie; iar regizorii de film, cuceriiți de tipul său modern și de jocul sobru, laconic, i-au deschis un larg cîmp de activitate. Pentru rolul din *Trecătoarele iubiri* a fost distins cu Premiul A.C.I.N. pentru cea mai bună interpretare masculină a anului 1974.

Actorul George Motoi are și alte preocupări legate de artele spectacolului, căutîndu-și cu îndrăzneală prilejuri de a-și manifesta inițiativa, de a lucra independent, de a-și exprima ideile proprii: semnează regia unor montări pe diferite scene din țară, scrie scenarii pentru Televiziune. Fapt mai puțin obișnuit, are sub tipar, la Editura „Dacia“, un volum de eseuri, „Actorul și profesionalismul“.

În curînd, la Teatrul Național, George Motoi va da viață scenică figurii unui mare scriitor, Turgheniev. Parteneră, Cezara Dafinescu. Regia: Mihai Berechet.

„Voi juca nu într-o piesă de Turgheniev, ci pe Turgheniev însuși, într-o dramatizare a corespondenței sale, semnată de P. Pavlovski și intitulată *Elegie*. Cred că ne putem face o imagine despre un scriitor nu numai citîndu-i biografia, ci, mai degrabă, prin puterea impresiei pe care ne-o lasă lectura operelor sale. Interpretîndu-l pe Turgheniev, voi propune și eu una dintre imaginile posibile, rezultînd dintr-o privire «de azi» asupra «vieții și operei», cum se spune. Acest om rus din secolul trecut este un fin analist al existenței umane, al iubirii; și acum, încă, el atrage, fascinează, prin simplitate și prin armonie. Este un poet subtil, reținut, și lucid, filozof melancolic al timpului pe care nu-l putea, totuși, depăși. A trăit la Petersburg, la Paris... A murit împăcat, sperînd pentru cei ce vor veni... A iubit tinerețea, noblețea sufletească, frumusețea spirituală, gingășia, puritatea... Le-a căutat balsamul, și chiar supunîndu-se, de nevoie, unei existențe convenționale, nefericite, stupide, a urmărit neobosit, pînă la ultima suflare, echilibrul și armonia.

Deși piesa este închinată dragostei lui pentru o foarte tînără actriță, Savina, personajul reprezintă însăși condiția scriitorului, forțat de puterea țaristă să rămîna departe de țară, neînstrăinat în suflul, dar veșnic răvășit de situațiile false în care oamenii sînt obligați să trăiască. Fibrele ce-l leagă pe scriitor de pămîntul rusesc vibrează cu o rezonanță tragică, atunci cînd, măcar o dată pe an, izbuteste să se retragă la țară, în casa părintească din Spask-Lutovinovo, gubernia Orel: «Numai aici pot să scriu, într-un sat rusesc. Aici am scris *Părinți și copii*».

Maria Marin